Amiyane

Herhangi bir ressamın elinden çıkan bir tablonun önünde dakikalarca dikilip de, bir türlü o resmin tamamını kavrayamadığınız, dikkatinizi her ne kadar toplarsanız toplayın, sadece tek tek fırça darbelerini gördüğünüz, ama genele bir türlü ulaşamadığınız, renkli noktacıkları birbirlerinden ayrı olarak algıladığınız ve oluşturdukları bütünsel desenin toplam kapsamını idrak edemediğiniz oldu mu hiç? Pigmentlere müthiş bir keskinlikle odaklanabildiğinizi, fakat bakış açınızı -bütünü içine alacak şekilde- gerilettiğinizde, görüntünün gittikçe flu bir hâl aldığını yaşadınız mı hiç? Peki ya süslü, sanatlı, bin bir kırıtmalı ya da kaba ve yontulmamış, rahatsız edici seslerden, ünlemlerden, hitaplardan ve sözcüklerden dokunmuş metinleri okuyup / konuşmaları işitip de, bu metinlerin veya konuşmaların bileşenlerini bir türlü birbirleriyle ilintileyemediğiniz, onları her nedense tek tek ve izole olarak görüp ya da duyup da, kendilerine özgü yalıtılmış anlamlarını aşamadığınız, gözlerinizi fal taşı gibi açmanıza ya da kulaklarınızı bir tilkinin yaptığı gibi dikeltmenize rağmen bağlamı bir türlü aklınıza servis edemediğiniz oldu mu? Düşünceleriniz birbirini ışık hızıyla kovalarken, siz "ilk düşündüğüm neydi yahu" diye kendinizi zorlayıp, tekrar tekrar görünmez bir duvara çarpar gibi başarısızlığa uğradınız mı; çabalamaktan başınızın ağrıdığı oldu mu? Aklınızın bedeninize fark attığının, bu farkı kapatmak ya da en azından daha da açılmasını önlemek için gayret sarf ettiğinizin, alnınızda bu yüzden ter damlacıklarının biriktiğinin, endişeyle ve ürkerek ayırtına vardınız mı hiç? Bu sorulara cevabınız evetse, size kötü bir haberim var: Balatayı sıyırmak üzeresiniz.

Bu amiyane tabir için özür dilerim. Ama durumu en iyi özetleyen ifade olarak sadece bunu bulabildim. Bulmuşken de bırakmak istemedim. Kim bilir, belki not almadığım için beş dakika sonra kafamdaki gri hücrelerin erişiminden çıkabilir, benim için ebediyete kadar yitik bir ifade olarak boşlukta süzülebilirdi. Onu tam da buraya, ait olduğu yere, "cuk oturduğu noktaya" yapıştıramazdım o zaman. Zaten yazmaya ara verip, baştaki cümleler üzerinde bir kez daha gezindiğimde, daha birkaç dakika önce bir araya getirmiş olduğum satırlar üzerinde şöyle bir göz gezdirdiğimde, harfleri bir türlü ipe dizip, sözcükler ve cümleler seviyesine ulaşamıyorum nedense. Ben şu veya bu kelimeyi kullandığımda, onu değil de bunu tercih ettiğimde, şunu değil de bunu dile getirdiğimde ne demek istemiştim acaba diye kafa patlatıyorum. Sözcüklerin arasındaki ilişkiyi hatırlayamıyorum. En iyisi, yazdıklarıma dipnot düşmek olacak galiba. Ama sonra o dipnotlar da zihnimin kavrama menzilinden çıkarsa ne olacak? O zaman onlara da dipnot mu yazmalıyım? Dipnota dipnot! Yok artık! Bu nereye varacak böyle? Sonuçta ne olacak? Ne mi olacak? Tek şey olacak tabii ki: Balata sıyrılacak. Ve işte döndük yine "amiyane" kavramına…